

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la:
Administrațiunea tipografiei archidieceșane, Sibiu, strada Măcelarilor 47,
și la expedițiunea de inserțiuni Adolf Steiner în Hamburg (Germania).
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român“, strada Măcelarilor Nr. 37.
Epistole nefrancaute se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fe-care publicare.

INVITARE DE PRENUMERAȚIUNE

la

„Telegraful Român“:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr.,
3 luni 1 fl. 75 cr.

Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl.,
3 luni 2 fl.

Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl.,
3 luni 3 fl.

Adresele ne rugăm a se scrie curat; a se pune posta ultimă, și în loc de epistole de prenumerațiune recomandăm onor. public asignatele postale, (Posta-Utalyány — Post-Anweisung) ca împreunate cu spese mai puține și mai sigure pentru înaintarea banilor de prenumerațiune.

Acei p. t. domni, cari și înnoiesc abonamentul, sînt rugați a ne avisa de timpuriu, pentru ca să ne scim orienta cu tipărirea esemplarelor, și a lipi adresele dlor pre asignatele postale. Și unii și alții sînt poftiți a se adresa la Editura „Telegrafului Român“ în Sibiu. Colectanților de 10 prenumerațiuni li se dă un esemplariu gratis.

Trafic de decorațiuni.

Rea întemplantare pentru cei ce însetează după decorațiuni și nu tocma plăcută pentru mulți dintre cei ce se decorați în timpul mai nou. Întemplantarea cea rea consistă în împregiurarea că, înaintea tribunalului din Viena s'a judecat un anumit Sonnenberg, „agent de decorațiuni“ la a rest de opt luni pentru înșelăciune. Înșelăciunea stă în legătură cu împărțirea de decorațiuni la mijlocirea unor anumite persoane, cari pentru mijlocirea lor primiau onorare în bani, în favorul unor „institute patriotice“ și „filantropice.“ Între persoanele aceste mijlocitoare se află și Várady Gabor, vice-president al casei deputaților dela dieta Ungariei. Despre Várady se mai dice, că este

omul cel mai încredut al ministrului president, Tisza. „Magyar ország“ mai numesce și altă personalitate de pozițiune foarte înaltă în ierarchia administrativă a statului și de un nume din cele mai de frunte ale aristocrației înalte maghiare.

Din procesul pertratat la tribunalul din Viena se vede, că într'un cas (casul lui Ferd. Richter din Nürnberg, cărui i s'a promis ordinul coroanei de fer) taca mijlocirei a fost 19,000 marce: 16,000 le-a luat în primire Várady pentru scopuri filantropice și câte 1000 marce Sonnenberg și alți doi mijlocitori ca densusul, de bună samă colac sau bacșiș; într'alt cas (a lui Grillmayer din Linz, cărui încă i s'a promis ordinul coroanei de fer) a luat Várady singur 20,000 fl., rentă, parte ca „împrumut“, parte spre „scopuri filantropice;“ dovețile cari se prezentează însă nu arată mai de aproape cari sînt „institutele umanitare și patriotice“ ele se opresc la persoane. Afacerea aceasta a produs o consternațiune generală în Budapesta și credem, în Ungaria.

Presa oficioasă a amuțit în cât privește afacerea aceasta; din contră presa opozițională se vaeră indignată adenc de astfelu de întemplantare.

Între altele „Magyarország“ scrie un articol de fond în privința aceasta din care estragem următoarele:

„Casa deputaților Ungariei este insultată“ dice „Magyarország“ și după ce exprimă, că Várady are rol de căpetenie într'un proces criminal pertratat în Viena și sperează, că și procurorul unguresc își va face datoria, continuă:

„Acum cine are o decorațiune, o poate arunca. Pentru că încrederea Maj. Sale este dejucată, distincțiunile au devenit un obiect de trafic, din care s'a facut un mijloc de câștig pentru unele din ilustritățile partidei guvernamentale.

Cuprins de adencă indignațiune

ne-a povestit unul dintre cei mai vânduți comercianți ai capitalei noastre, că aici în Budapesta se îmbie comercianților mai de frunte în toată forma ordinul „Francisc Iosif“ pentru 2000 fl. și al coroanei de fer pentru 8000 fl. Cât de tare vor simți toți rușinea de care e lovită Ungaria în cazul acesta! Când un biet funcționariu subaltern greșesce, nu mai e pentru densusul nici o scăpare, — ce este cu cale; dară dacă unul din corifeii partidei guvernamentale, indeobște din amicii intimi ai ministrului president, înșală cu anii aproape pe față, fie-care se face că nu'l vede.“

După ce în vre-o câte-va pasage dă espresiune rușinei care trebuie să o simtă rasa maghiară și se îndreaptă către Col. Tisza, capul guvernului, acuzându'l că sistemului seu i lipsește moralitatea, articolul continuă:

„Corupțiunea nu are margini. Dacă moralul este lovit în față în acțiunile mari politice ale unui sistem, în atitudinea politică a unui bărbat de stat, atunci sistemul și bărbatul de stat sînt inimizii ai moralului, pentru că conceptul despre onoare și cunoștința celor iertate și celor neiertate se confundă și oamenii prin esemplul dat devin inimizii și lăsători.

„A nega trecutul și toate cele mai nainte vestite, pentru putere și a da numai din umeri, a încorda pretenșiunile națiunii pentru adorata popularitate și apoi a uita, pentru rămânerea la putere, și pe cele mai îndreptățite, din gură a demonstra contra nisuițelor rusesci și a lucra pe sub mână în înțelegere cu acestia; tocma atunci, când națiunea este în emoțiunea sa cea mai mare de simpatie și compătimire din cauza sorței tragice a unui vecin, a năvăli asupra acestui vecin pe la spatele parlamentului, fiindcă este slab, și a'l împărți cu puternicul victorios, eată politica internă și esternă a guvernului.

„Poate dice guvernul acesta, că

numai în politica mare a trecut preste moral?

„Dacă Col. Tisza, cu mâna lui puternică, nu resfăța și nu apăra pe Várady Gabor pe calea ciarlataneriei, Várady Gabor nu ar fi ajuns așa departe nici odată.

„Ací este institutul de credit pentru proprietarii cei mici. O mulțime (csómo) de ornamente de a le guvernului, înecate în datorii până preste urechi — între care și Ladislau Tisza —, arangează publicul să contribue bani, pentru că ei, — ei! să poată întemeia și conduce un institut folositoriu publicului, care însă de altă parte este calculat să aducă câștig și la care ei, — ei! să și creeze posturi. Și numai ce e drept le succede de înființază un institut — cir (kofic-intézet). Și după ce vede fie-cine că acesta e cir, le succede înființarea unui institut al țării cu sprigin și privilegiu dela țeară. Atunci se adoperează a contopi institutul cir, dimpreună cu stimatele dumnealor persoane, în institutul țării. Dacă le va și succede acesta din urmă cu toată trezvia opiniunii publice, este întrebare. Cumcă se adoperează, aceasta nu mai e întrebare. Ací e comisariul guvernului la Seghedin Lad. Tisza.“

În cele din urmă articolul susține, că sacrificiile, resignațiunea și virtutea au suținut națiunea maghiară. „Cine demoralizează națiunea maghiară este ucigașul ei.“

Revista politică.

Sibiu, în 20 Iunie.

Lui „Magyar Lapok,“ băgați bine de samă, unui organ maghiar i se scrie din Coveșo, o comună din Ungaria de sud, următoarele: „Un avocat din Lugoș a pârît pe locutorii de aici Moise Trifu și a esoperat și esecuția. Cu esecuția a fost însărcinat esecutorul judecătoresc Francisc R., care întreaga avere a pomenitului pârît:

riți, mă cuprind gânduri nebune și umblu pribeag prin lume; nu'mi mai sciu de turmă, nu'mi mai sciu de cio-bănei ci stau pironit lângă acest stejar și privesc uscându-mă spre curtea voastră.

— Ah! îi dice Marta desnădej-duită. Mă cuprind groază când gândesc; dar așa vrea tata.

„Ce vrea tata? strigă Miron. Nu mai vrea nimeni nimic. Acum nu te mai scoate nimeni din brațele mele.

Ori ești a mea, ori o Doamne, fă să nu dic întrun cias rău, ori te ucid cu mâna mea. Nu mai sînt stăpân.

Marta se alipî mai dinadins de densusul: el însă deodată o dete la o parte.

„Du-te! îi dice apoi. De ce-ai venit? De ce mă duci în ispită? De ce mă scoți din minți?

— Miroane! grăi Marta induioșată; apropiindu-se de densusul și cuprițându'l din nou cu brațele ei rotunde. Nu mă trimite! Lase-mă mereu la tine, să stăm împreună să ne să ne plângem de lume, să ne povestim amarul. Miroane! strigă apoi des-

FOIȚA.

Gura satului.

Novelă. *)

III.

(8 urmare.)

„El! strigă ea perdută în înțelesul acestui cuvânt, apoi se pornesce ca fiind cuprinsă de-o vrajă, ese pe portița din dosul grădinei, trece prin gardul de spini, ce împrejmuiesce viile și merge, merge dusă, fără de gânduri înfierbintată, cu părul desfăcut, cu ochii plini de vâpae, cu obrazii aprinși, cu buzele cuprinse de tremurare, cu peptul mișcat de viforul inimei, merge drept pe calea sunetului dulce și duioș pintre rëndurile de vite, prin desimea tufișului, tot mai iute, tot mai neastempărată, tot mai înbătută de fericirea apropierii.

În sfârșit, vede murgul pascend și pe Miron răzemat de un stejar singularic, îl vede și ochii i se împainjenesc.

— Miroane, Miroane! țipă ea desmerdată și fuge spre densusul.

Miron îi aude glasul plin de simțire o vede grăbind spre el și rămâne cuprins de uimire.

„Marto! Ah Marto! strigă el apoi desnădejduit aruncă fluierul, face un pas înainte și o cuprinde în brațele sale bărbătesci

— O Doamne! șoptesce ea închidându-și ochii. Cum te iubesc, Miroane, cum te iubesc!

Gurile lor se împreună în o lungă sărutare, obrazii ei se umplu de lacrimi și astfel rămân câțva timp încremeniți în apropierea stejarului sus pe coasta luminată de rațele lunei gânditoare.

Într'un târziu Miron îi privi îndelung în față.

„Marto! dice el incet, o singură dată trăesce omul, dar aș dorî să mor în clipa aceasta. O! cât de mult am gândit, cât de mult am visat, cât de des am furat fericirea închipuindu-mă fericit. Tu n'ai fost la munte, nu cunosci podoabele lumii. Când cerul e senin și vânturile se așață la odihnă auzi de jos, din vale murmuiala pē-

raelor, un sgomot așa și vecinic tot așa; atunci îmi iau fluierul, gândesc la tine și cânt. Cântecul îmi sfășie inima; dar cânt ca să'mi-o sfășie. Când se stârnesce apoi viforul și copacii se incovoae, crapă și es din rădăcini, când pohoilul năpădesce, atunci privesc înspre dealul ista, îl caut în ceață și când îl ved, mi se sfășie inima: dar îl caut, ca se mi-o sfășie. Decând te am vedut Marto, par'că am șapte vieți; atât am trăit, atât am gândit, atât m'am sbuciumat, încât e minune, că nu m'am mistuit. Ear acum, când te simt în brațele mele, îmi vine să cred, că tot visez, și sciind că nu visez, par'că mă sting, mă mistuesc.

El tăcî.

— Vorbesce! îi dice Marta cu stăruință.

„Ah! dece-ai venit aici? grăi Miron cu amărăciune. Ce gând te-a purtat? Care ursită te-a mănăat? De ce nu'mi-ai lăsat liniștita amărăciune pe care o iubiam atât de mult? Nu am dorit niciodată mai mult decât atăta. Într'un an o vorbă bună, o privire blândă, o stringere de mână. Decând am auzit însă, că în adevăr te mă-

*) Din „Convorbiri literare“.

1/4 sesiune pământ și o casă cu intravilan — a vândut-o avocatului licitando cu 1 fl. și: un florin v. a. Astfel de casuri în părțile noastre nu sunt rare și nu sunt de loc apte, a face propagandă între elementele *nemaghiare* pentru idea de stat ungiuresc. Astfel, repețim, vorbește un diar maghiar! Și de ce punem noi comunicațiunea aceasta tocmai la locul acesta? Fiindcă este numai unul din o mulțime de casuri tot de acel soi, și se caracterizează de minune întreaga stare fericită politică-socială, în care geme o parte mare a populațiunii de sub coroana Sântului Stefan. Mai mult! Dăm importanță celor publicate de „Magyar Lapok,” pentru că mare trebuie să fie miseria situației publice mai cu samă în privirea *nemaghiarilor*, dacă chiar un organ maghiar, va să zică, un organ a cărui patriotism (!) este mai presus de toată indoiala, face o mărturisire că, deși în Ungaria administrația publică săvârșese lucruri, ce „nu sunt de loc apte, a face propagandă între elementele *nemaghiare* pentru idea de stat ungiuresc.”

Se pare însă că decadența moralității publice în Ungaria nu se mărginește la cercurile mai de jos. „Dela cap se impute peștele!” Ce să aștepti dela cei mici, dacă cei mari, ba cei mai mari, precum Várady Gábor este unul, sunt capabili de fapte ca acele, pe care le-a comis primul vicepreședinte al dietei ungiuresci? Dacă într'un stat e cu puțință, ca aceia ce stau în fruntea lui, să facă „gheșefuri” cu acele simboluri, ce servesc drept recunoaștere a meritului (!) pentru același stat, apoi, întrebăm, ce va mai însemna adevăratul merit în acest stat. Unde sunt acei farisei, cari la tot privilegiul impută *nemaghiarilor*, că sunt rei patrioți? Buni patrioți sunt oare oameni de soiul lui Várady Gábor, prietinel intim a lui Tisza Kálmán, oameni, ce compromit întreaga națiune, întreaga țară ungiurescă înaintea Europei?!

Rău îi merge ministrului Tisza Kálmán! Nu este destul, că unul dintre cei dintâi încreduți ai sei jignesc cu desăvârșire vađa guvernului ungiuresc actual, — mai vine încă o nenorocire. Ministrul Wenkheim Béla este bolnav de moarte. Astfel cetim în foile pestane. Ear la „Deutsche Zeitung” din Viena se telegrafează din Pesta dto 29 Iunie următoarele: „Ministrul Wenkheim trage de moarte; de înainte de ameađi în tot ciasul e teamă că va muri. La patul de moarte sunt adunați cei mai buni

nădăjduită și îl sărută. Nu mă lăsa căci pier!

Miron sta sgduit de lupta ce se petrecea în sufletul lui. Numai acum ajunsese ași da pe deplin samă despre cele ce se petreceau cu densusul. Incetul cu incetul fața lui se umplu de o linisčită asprime.

„Marto! grăi el incet. Noi trebuie să ne despărțim pentru totde-auna. Ciasul acesta e zestrea vieții noastre. Nu uita că ești fiica Mihului. Ce ar ăice lumea, dacă te-ar vedé aici cu mine.”

Marta tresări și privi înspăimântată împregiur, apoi se îndreptă și rămase turburată înaintea lui.

— Da! mă duc, ăise ea, dar să știi că mă prăpădesc.

„Dumneđu să îți bine cuvinteze tot pasul! grăi Miron trist, apoi o cuprinse în brațe, o sărută și după aceea se despărțiră în tăcere.

Păstorul privi timp îndelungat spre sat.

Într'un târđiu să mișcă, își ridică fluerul, îl puse pe genunchi și'l frânse aruncând bucățile la dreapta și la stânga, apoi încălecă pe buestras și plecă spre munte. (Va urma).

medici ai capitalei, rudeniile și prietenii intimi ai bărbatului în deobște foarte estimat. Dacă ar muri Wenkheim, atunci Tisza ar perde pe unicul ministru, care a păstrat în cătva cabinetului seu în sus bunăvoință și în jos popularitate. Personalitatea conciliantă a lui Wenkheim a mijlocit de repețite ori între coroana și conducătorii maghiari, precum și cabinetul fusiunii s'a întemeiat sub presiunea sa.

Croații nu dau înderet cu nici un pas. Ei dovedesc din contră, că față cu stăpânitorii din Budapesta trebuie numai pășit cu bărbăție, pentru ca acestia să se îmblândească. Foile din Budapesta ating acum coarde mai moi. Adevărat că din Agram se mai raportează ceva alta încă, ce esplică încătva tonul mai domolit al presei maghiare față cu Croații.

Se ăice adecă, că domniile dela partida guvernamentală croată se gâdesc la căderea contelui Andrassy, și cred că rezultatul alegerilor din Cislaitania va fi pentru naționalități atât de favorabil, încât ar pute să se întempe o schimbare de sistem, poate chiar o delăturare a dualismului.

În adevăr se pare, că cele ce se pregătesc în Cislaitania vor fi îndreptate în contra Ungariei. „Neue freie Presse” din Viena scrie în privirea aceasta între altele: Aristocrația austriacă a încheiat alianță în contra ministrului de esterne. El nădăjduescă că va isbuti a învinge influența maghiară la locul cel mai înalt... Și „National Zeitung” din Berlin are temeri, că Andrassy va căde.

În sfârșit independența României este recunoscută de cătră Italia. „L'Orient” din Bucuresci aduce scirea, că baronul Blanc până acum trimis al Italiei în Washington, este numit trimis italian la Bucuresci. Până acuma așa dară România este recunoscută de: Austro-Ungaria, Rusia, Suedia, Danemarca și Italia. Rëndul este la dl Waddington! observă „L'Orient.”

Alesandru principele Bulgariei va adresa din Varna o proclamațiune cătră Bulgari.

Guvernul Rumeliei resăritene a hotărit definitiv, a nu trimite reprezentant la instalațiunea principelui Alesandru din Bulgaria.

Consulatul austro-ungar și Bulgarii.

Sunt aproape trei luni de când consulul austriac din Vidin, a protestat contra călcării casei unui supus austriac de autoritățile locale, contra legii și contra tratatului; și de când acesta a fost insultat de organele poliției bulgare și de guvernatorul rusesc. Ce e drept atât supușii austriaci cât și chiar Bulgarii așteptau că pentru ofensarea persoanei unui reprezentant străin va urma o satisfacțiune eclatantă. Dar durere, până acum nu s'a făcut chiar nimic, deși acele insulte și demonstrațiuni aduse consulului austro-ungar s'au repetat de mai multe ori. Ba, funcționarii rusesci și bulgăresci, cari au luat parte la aceste au fost remunerați prin posturi înalte și bune. Așa se svonește că guvernorul, care din cauza acelei afaceri fusese chemat de principele Donducof-Corsakof, a fost numit cu un salariu de 22,000 franci pe an prin un decret din Sofia tot la locul seu din Vidin. Cu drept cuvânt deci se întrebă supușii austro-ungari: Dacă aceasta este o satisfacțiune pentru insultele aduse consulului nostru, atunci ce se va mai face în viitoriu? De acum consulul e ca prescriș. Toate persoanele ce au referințe cu consulul sunt strict supravegiate și apoi direct sau indirect insultate și maltratate. Supușii străini, cari organizează totul acolo de oarece Bulgarii nu po-

sed nici talentul nici silința necesară, sunt amenințați cu depunere, în cas că vor sta în relațiune cu consulul sau cu persoanele din giurul lui. În biuroul guvernorului se întrebuițează espresivunle cele mai ofensătoare la adresa consulului. Guvernorul însuși a violat bunăcuviința în referințele internaționale; el ordonase împiegaților sei să trimită actele la consulat negligend ori-ce regulă de bună cuviință. La adresa energică a consulului totuși se regulă tonul bunei cuviințe, însă relațiunile există numai între consulul și secretariul guvernului. Supușii austro-ungari abia mai îndrănesc a se adresa în afacerile lor la consulat, căci, fie afacerea lor și mai dreaptă, ei nu pot avé la justiția bulgară nici un succes, de oarece Bulgarii ignorează atât capitulațiunile cât și jurisdicțiunea consulară. Împiegații dela consulat sunt tratați în modul cel mai barbar, nu pentru erorile făcute ci din arbitriul autorităților bulgare. Și ce face guvernul austro-ungar? Tace. „Timpul.”

Academia română.

Sesiune extraordinară.

Procesul-verbal Nr. 8.

Ședința din 2 Iunie st.v. 1879.

Membri prezenți: D-nii Aurelian Petre S., Babeș Vincentiu, Bariș George, Caragiani Ioan, Ghica Ioan, Hașdeu Bogdan P., Hodoș Iosif, Ionescu Nicolae, Laurian August Tr., Maiorescu Titu, Maniu Vasilie, Odobescu Alecsandru, Quintescu Nicolae, Roman Alecsandru, Sion George, Ștefănescu Grigorie, Urechia Vasilie A.

Președinte, Ioan Ghica.

Ședința se deschide la 9 oare a. m.

Se dă lectură procesului-verbal al ședinței precedente, și, după oarecari rectificări, se verifică.

Se comunică o scrisoare a d-lui Ioan Urban Iarnik, profesor de limbele romanice la universitatea din Viena și la scoala reală din Leopoldstadt, prin care mulțamește pentru votul academiei care l'a numit membrul seu corespondent.

D. Maiorescu cetesce raportul ce a făcut din partea comisiunei numite pentru cestiunea pusă de epitropia bisericeii St. Vineri, a cărei conclusiune afirmă respingerea cererei epitropiei, pe cuvânt că, după testamentul repausatului general C. Năsturel Herăscu, epitropia are sarcina și îndatorirea de-a răspunde societăței academice jumătate din veniturile moșilor donate; eară cererea de 5 la sută care d-nii epitropi ăic că au drept a lua din venitul bisericeii cu titlul de cheltueli nu poate să cadă în sarcina academiei.

D. Ghica observă că problema nu e pe deplin rezolvată, căci venitul de case beneficiază academiei, provenind din nesce proprietăți a căroră administrațiune trebuie să aibă cheltueli, i se pare just și legal, ca acel ce trage foloase să participe și la cheltuelile de administrațiune.

D. Maiorescu observă că prescripțiunile regulamentului primăriei, care acordă epitropilor ca comesațiuni câte 8 la sută din veniturile averilor ce administrează, nu pot să fie imposibile academiei, care cel mult poate să fie obligată a suporta participarea la cheltuelile de administrațiune.

D. Babeș ăice că observă cumcă comisiunea s'a ocupat numai de drepturile societăței, care, după prescripțiunile testamentului, trebuie să fie scutită de asemenea sarcină; de aceea se pronunță pentru conclusiunile raportului comisiunei.

D. Maniu ăice, că nici după lege nici după testament, academia nu poate fi obligată a da un remunera-

riu de 5 la sută d-lor epitropi. De aceea d-lui s'a unit cu ceialalți membri din comisiune spre a le respinge cererea; eară când se va formula o cerere specială pentru cheltueli de administrațiune, sub acest titlu cererea va pute fi considerată la timp.

Se pun la vot conclusiunile raportului și se admit cu majoritate.

D. Chintescu, luând cuvântul, observă că în anale s'a strecurat oarecari erori, mai ales în tecsturile latine, cari nu pot fi ertate.

D. Sion răspunde că nu e carte care să nu aibă erori tipografice; cu atât mai ales că unele din manuscrisurile ce se dau la secretariat, sunt scrise câte odată cu caractere puțin legibile; de aceea lucrul se poate îndrepta prin o erată care s'ar pute aneșca la finele părței a doua din anale.

D. Odobescu esplică că, ca unul care a împărțit adese ori cu dl secretar general sarcina de revisuire a tipăririi analelor, a avut ocașiune a constata dificultățile acestei lucrări, mai ales din cauză, că nici unul din membri cari dau lucrări destinate a se trece în anale nu le scriu cu sistema ortografică adoptată pentru tipărire lucrărilor societăței, — că fiecare membru are sistema sa specială de ortografie, adese ori formă de caractere greu de cetit: și de aicea trebuie să resulte erori neînăturabile.

D. Hașdeu, aprobând esplicațiunile date de d. Odobescu ăice că acest inconvenient ar pute dispăre îndată ce s'ar admite ca în anale să se publice lucrările membrilor societăței cu ortografia care fie-care din ei o are, fiindcă d-lui însuși nu este în stare ca să priceapă sistema ortografiei adoptate pentru anale și alte imprimate ale societăței.

D. Ștefănescu observă că d. Quintescu a ridicat discuțiunea pentru o cestiune de tecst, și anume pentru nesce erori de tecsturi latine, eară nici decum pentru cestiunea ortografiei. De aceea află că propunerea d-lui Hașdeu este inoportună în discuțiunea de astăđi; în ceea ce privesce a doua propunere a d-lui Hașdeu de-a publica analele cu ortografia fie-cărui membru, d-lui nu o poate admite; nu este adorator al ortografiei de academie, dară nu înțelege ca publicațiunea unei societăți să se facă cu mai multe ortografii.

D. Maiorescu e de părerea d-lui Hașdeu. Analele societăței, ăice d-sa, nu pot decât a reflecta starea adevărată a literaturii române în această privință; și fiindcă literatura română de astăđi este, cât pentru ortografie, împărțită în mai multe scoli și nu s'a ficsat încă o unitate, fie-care membru are dreptul de-a scrie cum este convins că e mai bine. Diversitatea scrierei se află în asemenea stare de tranșițiune încât din elementele folosite ale publicării analelor și o unificare precipitată, prea matură, neprimită de majoritatea scriitorilor români, ar isola Academia de mișcarea literară a Românilor spre paguba ei și a lor.

D. Quintescu nu e de părere a se manținé sistema ortografică adoptată pentru anale, precum nu este nici de părerea d-lui Hașdeu, ca analele să fie un mosaic de diferite ortografii, lucru ce nici s'a vedut, nici s'a audut.

D. Ghica observă că discuțiunea a alunecat pe un teren cu totul nou. Că subiectul i se pare de mare importanță, dară trebuie a se trata la timpul seu, punându-se la ordinea ăilei pentru o altă ședință.

D. Hodoș adaogă că propunerea d-lui Hașdeu invoalvă modificarea regulamentului societăței, care e votat în anul 1869, și care a statuat un mod de scriere anumit pentru imprimatele societăței. Deci crede că nu cu o simplă propunere se poate mo-

difica regulamentul, și încheie cerând ca adunarea să treacă la ordinea zilei.

D. Ștefănescu se unesce cu d-l Hodoș, conchidând a trata cestiunea când va veni la ordinea zilei modificarea regulamentului.

D. Hașdău obiectează că modul de scriere adoptat prin regulamentul dela 1869, este atât de vag și puțin clar, încât chiar comisiunea numită pentru reșuirea proiectului de dicționar al Academiei n'a ținut compt de el, ci printr'un proces-verbal subscris de toți membrii cari o compun s'a lăsat latitudinea că fie-care să scrie, să transcrie și să tipărească după sistema sa de ortografie proprie.

D. Bariț dăce, că trebuie să facem distincțiune între decisiunile generale ale societății și între cele speciale ale comisiunii lexicografice: decisiunile aceste nu pot face un precedent care să oblige pe societatea întreagă.

D. Babeș cere ca cestiunea să se pue la ordinea zilei.

D. Ionescu se unesce în principiu pentru reșuirea sistemului de ortografie provizorie adoptată prin regulamentul dela 1869; dară d-lui provoacă pe d. Hașdău ca să și facă propunerea conform cu art. 32 din regulamentul, după care să se poată deschide discuțiunea.

D. Hașdău depune o propunere susținută de d-nii Bariț, Odobescu, Maiorescu și Caragiani în cuprinderea următoare:

„Propunem a se pune la ordinea zilei ortografia cu care să se publice de acum înainte toate publicațiunile academiei române.”

D. Sion dăce că aceasta discuțiune are aerul a trage la judecată pe secretariatul academiei. Societatea adoptând un mod provizoriu de scriere în 1869, publicațiunile ei urma să se tipărească în conformitate. Predecesorii sei la secretariat au înțeles și au aplicat acel mod de scriere altfel decât d-sa. Este evident că sistema adoptată este cam vagă și că poate s'ar conveni să adopteze o altă sistemă pe base mai raționabile; dară pentru aceasta trebuiesc studii prealabile cari ar trebui recomandate unei comisiuni speciale. D-lui, în unire cu D. N. Ionescu, depune o propunere în cuprindere: „Să se numească o comisiune care se facă un proiect de ortografie.”

D. Odobescu dăce că pentru ca discuțiunea de astăzi să aibă un rezultat, modul practic ar fi acel propus de d-nii Sion și Ionescu; eară în privința corecturilor din anale să se admită ca aceste să se trimită și în reșuirea d-lor autori.

D. Hașdău și Ghica inclină către propunerea de-a se numi comisiunea pentru reșuirea modului de scriere.

D. Babeș dăce că nu înțelege o asemenea comisiune înainte de-a se face o discuțiune prealabilă prin care să se lumineze despre defectele modului actual de scriere și din care să poată asculta diversele teorii ortografice, spre a ști pe cine să numească în comisiune.

D. Maiorescu se unesce a se urma mai întâiu discuțiunea și apoi numirea comisiunii; dară cere ca să se defigă o zi în care să fie mai mulți membrii.

Se pune la vot propunerea d-lui Hașdău, care se adoptă cu majoritate eară cea a d-lui Sion cade.

Se decide ca discuțiunea ortografiei să se pue la ordinea zilei pe luni, 4 Iunie, la 8 și jumătate oare a. m. Ședința se ridică la 11 și jumătate oare.

Președinte, Ioan Ghica.
Secretar ad-hoc, G. Sion.

Proces-verbal Nr. 9.

Ședința din 4 Iunie 1879.

Membri prezenți: D-nii Aurelian Petre S., Babeș Vincențiu, Bariț Ge-

orge, Caragiani Ioan, Cogălnicean Michail, Crețulescu Nicolae, Fontanin, Ghica Ioan, Hasdău Bogdan P., Hodoș Iosif, Ionescu Nicolae, Laurian August Tr., Maiorescu Titu, Maniu Vasilie, Odobescu Alecsandru, Papadopol Calimach Alecsandru, Chintescu Nicolae, Roman Alecsandru, Sion George, Ștefănescu Grigorie, Sturza Dimitrie A., Urechia Vasilie A.

Președinte I. Ghica.

Ședința se deschide la 9 oare.

Se dă lectură procesului-verbal al ședinței precedente și se verifică.

D. Crețulescu comunică o adresă a d-lui I. Brezoian, care trimite pentru biblioteca academiei colecțiunea „Curierului românesc” pe anul 1829; se primesce cu mulțămire.

Se comunică o adresă a d-lui Dimitrie Sturza prin care propune a se cumpăra o serie de 22 bucăți monete românești, aparținând 9 lui Mircea I și 13 lui Michail I, fiul lui Mircea, achiziționate prin d-sa, pentru care se cere 63 florini, valoare austriacă. D. Laurian propune și adunarea decide ca să se libereze această sumă.

La ordinea zilei: discuțiunea despre ortografia cu care să se tipărească imprimările academiei.

D. Odobescu face propunerea prealabilă de-a se amâna discuțiunea aceasta pe două trei zile, căci dacă s'ar da timpul zilei de astăzi comisiunii de reșuire a statutelor, aceasta și ar pute prezenta lucrarea pe mâne; și nu crede că discuțiunea de astăzi ar fi de mai mare urgență decât cea a statutelor.

Mai mulți membri aprobă propunerea d-lui Odobescu, d. Ionescu însă o combate prin mai multe cuvinte: 1) că discuțiunea este pusă pe ași la ordinea zilei; 2) că ea este tot atât de importantă cât și aceea a statutelor, căci vede deja un inconvenient manifest căci analele academiei se publică prin „Monitor” cu o ortografie care este a sa, și că prin urmare, nu vede motive suficiente pentru preferența uneia înaintea alteia.

D. Sion observă că sesiunea este convocată anume pentru constituirea academiei, conform cu legea, ceea ce implică de urgență reșuirea statutelor. Cestiunea ortografiei e secundară: ea s'ar pute amâna chiar pentru sesiunea ordinară, căci chiar de s'ar rezolva acum, „Monitorul oficial” nu ar urma-o, fiindcă el, ca mai toate organele publice, are sistema sa de ortografie, din care nu crede că s'ar pute abate cu înlesnire.

D. Roman, cerând cuvântul în cestiune prealabilă, dăce că reșuirea sistemului ortografic este o lucrare foarte grea și care cere timp mai îndelungat decât ca să se poată termina într'o sesiune; cu atât mai puțin în această sesiune extraordinară. Să ne aducem aminte că sistemul ce se urmează în analele academiei s'a desbătut în mai multe sesiuni până a se adopta. Acum dacă o observațiune incidentală aduce cestiunea de-a se vedea dacă se urmează sau ba sistemul adoptat de academie, lucrul s'ar simplifica și s'ar pute rezolva mai ușor; eară dacă propunerea se face cu intențiune de-a se schimba sistemul ortografic, atunci propune ca discuțiunea să se amâne pentru viitoarea sesiune extraordinară, eară nu după două trei zile, cum propune d. Odobescu.

D. Hașdău combate amânarea: crede că discuțiunea nu se va face asupra fundului. Nu e vorba de-a se stabili o ortografie. Scopul este de-a face o împăciuire între academie cu publicul și cu sine însași; și de aceea crede că discuțiunea de astăzi să se întindă numai asupra modului după care ne-am pute orienta pentru numirea comisiunii.

D. Babeș revine a susține că cestiunea nu e de o urgență așa mare; conchide a cere amânare, dându-se

preferență lucrării pentru care este convocată adunarea în sesiune extraordinară.

D. Laurian provoacă pe adunare ași aduce aminte că ea a mai făcut experiențe cu cestiuni de asemenea natură. La începutul formării societății academice, când s'a pus pe tapet cestiunea ortografiei, în prima sesiune nu s'a putut face nimica; în a doua, după lungi discuțiuni, nu s'a putut lua nici o rezoluțiune; abia în a treia, în anul al treilea, la 1879, s'a învoit a adopta modul provizor de scriere ce avem în regulamentul. Cestiunea dară nefind atât de simplă, precum și-o închipuesc unii, obiectează că discuțiunea poate să ne facă a perde timp fără vre-un rezultat, deci se pronunță pentru amânare.

D. Maniu nu și poate da sama cum s'ar pute amâna discuțiunea, când în ședința precedentă s'a ficsat pentru astăzi; toate motivele câte le-a ascultat nu i se par atât de tari spre a primi propunerea de amânare.

D. Crețulescu, cerând cuvântul, dăce că, după toate câte s'au argumentat, s'a convins că discuțiunea nici mai are cuvânt de a se prelungi; departe de-a consimți la propunerea de amânare, d-lui crede că societatea este destul de luminată și nu are decât a procedea la numirea unei comisiuni.

Se pune la vot propunerea de amânare. și nu întrunesc majoritate.

D. Sion dăce că, dacă amânarea s'a înlăturat, d-lui se unesce a se numi comisiunea, dară crede că lucrarea acestei comisiuni să se aducă înaintea academiei în sesiunea ordinară viitoare.

D. Babeș observă că subiectul după natura sa este de resortul secțiunii filologice; cu toate aceste, fiindcă ortografia interesează pe întreaga societate, comisiunea trebuie să fie compusă din membrii tuturor secțiunilor; dară mai înainte trebuie să se facă oare-care discuțiune care să serve ca dreptariu și basă de o sistemă oare-care.

D. Caragiani dăce că sistemele sunt cunoscute: sunl fonetisti și etimologisti. Deci fiindcă este vorba a se aduce o împăciuire între aceste două sisteme d-lui e de părere că comisiunea să fie compusă din doi fonetisti, doi etimologisti și trei eclecticici.

D. Papadopol Calimach se pronunță pentru părerea d-lui Caragiani.

D. Hasdău dăce: în realitate nu există nicăeri decât ortografie fonetică; căci ceea ce este etimologic astăzi, era fonetic atunci când s'a aplicat un mod de scriere la o limbă oare-care. La început chiar ortografia francesă și engleză, atât de etimologică astăzi în aparență, era fonetică; se scria cum se vorbea. Cu toate aceste în starea lucrurilor de astăzi nu e posibil în ortografie nici fonetism pur, căci fie-care individ ar ave atunci dreptul de-a aplica pe chârție idiosincrasiiile sale personale de pronunțare: nici etimologismul pur de vreme ce derivațiunea cuvintelor în orice limbă este în cea mai mare parte recunoscută sau controversabilă. Posibilă și practică este numai o ortografie eclectică, relativă, un termin mediu între fonetism și etimologism. Nu e de părere a numi în comisiune persoane cu idei extreme, ci de acele care sunt gata a face concesii; eară comisiunea să fie compusă de un număr mai restrîns: propune să fie de 3 membri, cel mult de 5.

D. Hodoș vede că cestiunea este pur filologică; prin urmare, propune ca comisiunea să fie numită de către secțiunea respectivă.

Se consultă adunarea asupra numărului membrilor cari trebuie să compună comisiunea, și se admite numărul de șapte.

Se procedea la votare prin bilete. Votanti 22 mebr; scrutiniul cu ma-

ioritate de voturi alege pe d-nii Laurian, Bariț, Maiorescu, Odobescu, Caragiani, Hasdău și Chintescu.

Ședința se ridică la 11 și jumătate oare.

Președinte, Ioan Ghica.
Secretar general, G. Sion.

Nr. 114 ex 1879.

Convocare.

În virtutea §-lui 21 din statutele asociațiunii transilvane și, conform concludului luat de adunarea generală din anul trecut în ședința dela 5 August Nr. XXXII în Șimleu, adunarea generală pentru anul curent prin aceasta se convoacă în orașul Sighișoara pe ziua de 3 August căl. nou 1879.

Ceea ce se aduce la cunoștința publică invitând pe toți membrii asociațiunii a lua parte în număr cât se poate mai mare la ședințele acelei adunări.

Dela presidiul comitetului asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român. Sibiu în 30 Iunie n. 1879.

PROGRAMA,

pentru ședințele adunării generale ordinare a XVIII a asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român, ce se vor ține în 3 și 4 August a. c. în orașul Sighișoara.

Ședința I. în 3 August.

1. După terminarea serviciului divin se va deschide ședința la 9 oare din zi.

2. Alegerea de 3 secretari ad hoc pentru redactarea proceselor verbale.

3. Raportul comitetului asociațiunii despre afacerile din a. 1878/9.

4. Raportul cassariului despre starea fondului asociațiunii și a fondului academiei.

5. Raportul bibliotecariului despre starea bibliotecii asociațiunii.

6. Alegerea unei comisiuni de 3 membrii, pentru revederea și esaminarea fondurilor și rațiociniului pe anul trecut 1878/9.

7. Alegerea unei comisiuni de 3 membrii pentru încasarea de taxe dela membrii vechi și înscrierea de membrii noi, dimpreună cu tacsă respunsă de aceștia.

8. Alegerea unei comisiuni de 5 membrii pentru a esamina budgetul asociațiunii prezentat de comitet pe anul 1879/80, și a veni cu opiniunile sale în ședința următoare.

9. Alegerea unei comisiuni de 5 membrii pentru propuneri.

10. Cetirea disertațiunilor, ce se vor fi prezentat din bun timp la presidiu.

Ședința II în 4 August.

1. Verificarea procesului verbal al ședinței precedente.

2. Raporturile comisiunilor numite în ședința precedentă.

3. Continuarea cetirii disertațiunilor.

4. Defigerea locului și timpului pentru întrunirea asociațiunii la anul viitoriu.

5. Alegerea unei comisiuni pentru verificarea procesului verbal al ședinței ultime.

6. Închiderea ședințelor adunării generale.

Din ședința comitetului asociațiunii transilvane. Sibiu în 30 Iunie 1879.

Varietăți.

* (Necrolog). Anna văduv. Brote dă în numele seu precum și în numele tuturor consăngenilor cu inima frântă scire despre repausarea fiului seu Valeriu Brote, comerciant, care își fini în 17/29 Iunie 1879 repentin în Ludwigsburg (Württemberg).

viața plină de speranță, în al 25-lea an al etății sale.

Sibiu, în 18/30 Iunie 1879.

* (Necrolog). Iacob Murășan, director gimnazial în pensiune și editor al „Gazetei Transilvaniei”, anunță cu cea mai adâncă întristare și durere în numele său, al fiilor și ficelilor sale: Aurel, Elena măritată M. Groza, Iacob, Sevastia și Traian, a cumnaților resp. fraților Constantin, Nicolau și Elena G. Ioan, al norei sale Elisa și al ginerelui Maior M. Groza, a nepoților și nepoatei precum și a tuturor celorlalte rudeni, că scumpa și neuitata sa consoartă *Sevastia Murășan născ. Nicolau*, prima membră fundatoare a „Reuniunii femeilor române” din Brașov decorată de către M. S. R. Doamna României cu crucea „Elisabeta” și-a finit cursul vieții după o suferință mai îndelungată în al 55-lea an al etății sale, provădută cu santele taine.

Remășițele pământesci ale scumpei decedate se vor ridica Marți la 19 Iunie st. v. (1 Iuliu) din casa proprie din cetate piața mare Nr. 22 și se vor transporta la oarele 3 p. m. după ritul gr. or. pentru eterna odihnă în mormântul familiar din cimiteriul din Groavă. Fie-i țărina ușoară!

Brașov, 18 (30) Iunie 1879.

* (Intemplantă cu Gavriil Várady) a atins foarte neplăcut și cercurile cele mai înalte. În ministeriul de externe este răspândită acea părere, că și Coloman Tisza va simți influența acelei intemplantări, cu atât mai vârtos, că unul dintre angajații lui de frunte, care numai grației lui are a mulțami înalta sa poziție, a jucat o rolă însemnată în această afacere scandaloasă cu câștigarea de orduri. Se mai șoptește, că dacă în Budapesta nu se va cocoloși acest proces, în legătură cu acesta își vor frânge gâtul încă vre-o câteva persoane de poziție foarte înaltă.

* (Esercițiile artileriei în tragere la semn) pe locul de înplasare în apropierea comunei Poplaca încep în 14 Iulie n. și țin până în 1 Septembrie n. Și anume se va împușca în 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, și 31 Iulie, apoi în 1, 4, 5, 6, 7, 8, 25, 26, 28, 29, 30 August dela 6 oare dimineața până la 12 oare la amădi.

* (Import de lână din România). „Blätter für Handel und Gewerbe in Siebenbürgen” raportează după cum cetim în „S. d. T.” următoarele:

S'au început a se aduce din România lână din tunsura de est timp. Cu toate acestea până acum a sosit lână puțină. Nici prețul nu s'a făcut încă. Cumpărătorii și vândătorii sunt rezervați. Importul de lână din România este supus și estimp ca și în 1878, unor pedeci. Importul de lână cea mai mare parte nespălată este permis numai fabricanților. Altor cumpărători numai sub condițiunea dacă sub escortă vor duce lână dea dreptul într'o spălătoare de unde să ease spălată pentru a fi dată mai departe. După cum arată semnele din România va eși puțină lână în Transilvania. Cea mai mare parte se espedează pe apă către piețele apusului.

* (Musica ungurească este în Agram oprită). Aceasta a mărturisit-o magistrul unei capele țigănesci, care concertează în Agram, când fu odată provocat a dice un „cșárdás.” Oprirea a urmat prealabil din partea căpitanatului cetății.

* (Moneda sârbă). Monetariu din Paris a început a bate pe sama guvernului sârb 14,800,000 fr. în bu-

cați de aur, de argint și de bronz. Această sumă este împărțită în 10 milioane dinari (franci) în aur și 3 milioane dinari în argint; rămășița cuprinde monede de bronz. Tipul adoptat este acela al uniunii latine.

* (Un accident unic în istorie). Este o lună de zile trecută, de când un țiar din statele-unite, intitulat „Victoria Weekly Standard” anunță că d-l Grover, proprietariul unei moșioare în apropiere de Convington, rămăsese singur acasă, flica și ginerile sale plecând la o vizită în vecinătate. La întoarcerea lor, ei găsiră pe d. Grover mort în patul său; el avea pieptul zdrobit de un aerolit de o greutate de 25 livre care căzând din ceriu străbătuse prin acoperământul de scânduri.

* (Pedeapsa corporală în Angliera). După cum se scie, în armata engleză pisica cu noauă coade (*the cat of nine tails*), un gârbaciu cu noauă curele de piele, joacă încă un rol însemnat ca mijloc disciplinar.

Dilele aceste desbătându-se în Camera Comunelor bilul privitor la disciplina în armată, veni vorba, la art. 44, și despre pisica cu noauă coade. Câți-va membrii cerură desființarea bătaiei în armată și înlocuirea ei prin pedepse de arest. Ministru de război colonelul Stanley, se împotrivi categoric în contra acestei cereri. De unde să se iee în campanie, dișe el, aresturile? Acolo nu e altă alternativă decât glonțul sau gârbaciu, și a biciuși pe un om tot e mai dulce de cât. al împușca. Astfel dar, pisica cu nouă coade fu menținută; însă mactumul loviturilor fu ficsat la 25 în loc de 50, după cum propusese guvernul. Mai înainte numărul mactimal era cu mult mai mare și adesea s'a întemplant, ca un soldat să fie bătut până la moarte.

* (Descoperiri archeologice în Asia mică). Diarele străine au anunțat de vre-o lună de zile, că doctorul Schliemann s'a apucat să facă nouă cercetări interesante în mijlocul șesului Troei. El este ajutat în cercetările sale de d. Emil Bournouf și de d. Virchow. Învățatul archeolog, după ce a pus să sape mai multe puțuri aflătoare între muntele Hissarlik și Hellespont, a studiat cursul riului numit Kalifatli-Asmak, pe care-l crede a fi vechiul Scamandru.

Pe malurile Burnarbashiului, în locul unde trebuia să stee antica Gergis, acolo unde, după Xenofonte, regina Maria își ascundea comorile sale, d. Virchow a recunoscut agora poliției, care până acum nici un călătoriu n'a amintit-o. În movilele (tumuli) dela Udjek, Besika, Demetrios-Tepé, doctorul Schlieman n'a aflat până acum alta decât olării. Dar la Illion chiar, el a scos la lumină multe obiecte de aur și de argint, și anume: brăiele, inele, pumnare, salbe, discuri de aur, o diademă de aur (ploké anad esmé) de care atârnă dece lanțușele de aur, lacapetul lor se află câte un inel de aur; o lingură de argint înfrumusețată la mijloc cu un desemn în relief de forma unui scut troian (*aspis amphaloessa*). Această lingură e singură în felul său și formează de sigur obiectul cel mai curios din comoră descoperită de doctorul Schliemann.

* (Un orologiu istoric). Între prețioasele, ce Zulușii au găsit și răpit dela mortul principe Napoleon, s'a aflat și un orologiu, care are o istorie deosebită. Ologiul se trage dela Napoleon I. Napoleon I cumpăraseră acest orologiu, încă ca sub-locotenent de artilerie în Marseille. Deși acest orologiu nu avea un preț mare și lucrul lui era mai de rënd, deși el avea adese lipsă de reparaturi, totuși Napoleon și după ce a ajuns pe scara

norocului până la consul și împărat n'a vrut să-l schimbe cu alt orologiu. Aruncând odinioară împăratul în prezența mareșalului Berthier privirea lui asupra orologiului veșu că acesta de mai multe ceasuri s'a oprit și mareșalului, care și făcuse observarea la această împrejurare îi răspunse rîdend: „Ce poftesci d-ta dela un orologiu? Odată și noi vom sta!” Ajungend mai târziu acest orologiu în posesiunea lui Napoleon III acesta îl purtă la expedițiunile lui aventuriare dela Strassburg și Boulogne. Din ziua când el a ajuns principe-president al republicii franceze a purtat orologiul până la moartea sa în Chiselhurst. În curerile mai strinse ex-impărătesci se vorbesce, că în aceea zi, când la începutul resbelului din 1870 Napoleon III era să plece la armată, orologiul odată a stat. Împăratul carele era încâtva și superstitios, a ținut această întemplantă de un semn rău și remase toată ziua moros. După moartea lui ex-impărăteasa Eugenia a predat orologiul fiului său, carele l-a și purtat și s'a lăudat, a nu se despărți de el ca și tatăl și unchiul său. Principele l-a luat cu sine în Africa și Zulușii răpindu-l de sigur nu sciu ce memoriu istoric este acest orologiu.

Bursa de Viena

din 2 Iulie n. 1879.

Metalicele 5%	66 90
Împrumutul naț. 5% (argint)	68 35
Împrumutul de stat din 1860	127 —
Acțiuni de bancă	820 —
Acțiuni de credit	253 —
Argint	—
Valuta nouă imperială germană	56 95
London	116 —
Galbin	5 49
Napoleon d'aur (poli)	9 22

Economic.

Budapesta, 28 Iunie n. Timpul săptămânii trecute a fost cu foarte puține excepțiuni de ploicele uscat urcându se și termometrul până la + 25° R căldură, carea a scădut pe la mijlocul, săptămânii până la + 17° R. prin reacțiunea repentină în temperatură. Cu încetul s'a urcat însă termometrul în urma vânturilor sudice și nord-vestice earăși până la + 24° R. Deci oamenii se și plâng asupra lipsei de ploaie, carea ar fi tare potrivită pentru cucuruz și tăbac. Deocamdată secerișul a început la orz, preste puțin timp va începe și cel al grânelor. Florile vițelor a cădut deja și strugurii încep a se desvolta frumășel. O ploaie bună n'ar strica și pentru creșterea acestora. Rugina și tăciunelă prin căldurile ce au domnit totuși sânt nimicite, deși ele se arată ici coala sporadice. Nădejdea noastră la o recoltă mijlocie domnesce și ađi. Imprejurările timpului din săptămânii trecute mai înainte au contribuit, de negoțul tuturor articulelor în săptămâna trecută n'au fost de loc mulțamitoriu avend numai prețurile următoare:

Grâul la 80,000 m. m. a trecut cu câte fl. 9.90—95; Sécara la 2000 m. m. cu câte fl. 5.50—5.90; orzul la 3000 m. m. cu câte fl. 4.75—5; ovésul la 4000 m. m. cu câte fl. 5.40—5.70; cucuruzulla 6000 m. m. cu câte fl. 5.15—5.35; rapița la 500 m. m. cu câte fl. 12—12.25; făina și în această săptămână n'a trecut.

Pastăioasele n'au fost căutate de loc; lănila la 15,000 chilograme s'au vëndut cu câte 2.26—3.10 chilograma.

Porcii cari au fost reprezentați în număr de 89,880 n'au avut nici o trecere. Din Ardeal au fost numai 40; unsoarea de porc s'a vëndut cu fl. 39.50 fără, și cu fl. 42—44 cu vas cu tot; slă nina a trecut cu fl. 36—38; sêul cu fl. 42—43; spirtul per 10 mii litre % en gros cu fl. 27, și în consum cu 28; erumpenile nouă au avut căutare bună vëndendu-se marea metrică cu fl. 4.40—4.60.

Peile încă au avut trecere tare bună; notăm în special: peile de oaie la 15,000 dăraie cu fl. 125—135 din Bănat și Ardeal;

peile de mișl la 12,000 și adecă cele din Bănat și Ardeal albe cu fl. 70—80, și negre fl. 90—110; peile de capră fără deosebire de loc au trecut foarte eftine; peile de bou din Bănat cu fl. 125—135 și cele din Ardeal cu fl. 140—150 per 102 dăraie toate.

Estras din foaia oficială „Budapesti Közlöny.”

Licitațiuni: în 30 August și 30 Septembrie imob. lui Andor Komáromy în Cinadie (judec. cerc. Aiud); în 11 Iulie imob. rămasului după Mihailă Kerekeș în Petche (trib. Odorheiu); în 29 Iulie și 29 Aug. imob. lui Benedict Gruber în Roșia (judec. cerc. Abrud); în 10 Iulie imob. lui Avram Negrii în Rîșculița (judec. cerc. Baia de Criș); în 14 Iulie imob. lui Andreiu Czigler în Cluj (trib.); în 9 Iulie imob. lui Eduard Iosefi în Mediaș (jud. cerc.); în 28 Iulie și 28 August imob. Nastasiei Prunean în Maro (jud. cerc. Gherla); în 29 Iulie și 29 Aug. imob. lui Simion Mistic în Mijloceni (jud. cerc. Năsăud); în 21 Iulie și 25 August imob. lui Nicolau Crăciun în Paloș (jud. cerc. Sighișoara); în 30 Iulie imob. lui Martin Törner în Bălcaciu (judec. cerc. Mediaș); în 12 Iulie imob. lui Iuon Hogmann în Hörtégani (judec. cerc. Baia de Criș); în 6 August și 10 Septembrie imob. comunei Bendorf (trib. Sibiu); în 18 Iulie și 19 August imob. lui Gerő Tamas în Hossufalău (judec. cerc. Șomcuta-mare); în 5 Iulie imob. lui Nicolau Șuluț în Abrud (judec. cerc.)

Nr. 108—1879.

3—3

EDICT.

Ioan Bucur de religiunea gr. or. din Avrig comitatul Sibiului, carele de 9 ani a părăsit cu necredință prelegiuita lui soție Ioana născ. Lazar Baltea, tot din Avrig, fără a fi dat până acum vre-un semn, dacă și unde se mai află, se citează prin aceasta, ca în termen de un an și o zi dela datul de față, să se înfățișeze înaintea subsemnatului for matrimonial, căci la din contră se va pertracta și decide procesul divorțial intentat contrăi de către soția lui.

Sibiu în 15 Iunie 1879.

Forul matrimonial gr. or. al tractului Sibiului II.

Nr. 100.

2—3

EDICT.

Ana Vasilie Dovel din comuna Aciliu, comitatul Sibiului, pretura Săliștei, carea de 2 ani de zile a părăsit pre bărbatul ei Iacob Muleș tot de acolo, fără a se scî ubicațiunea ei și de mai trăiesce sau nu, se citează prin aceasta a se presenta înaintea subsemnatului scaun ppresbiteral în termen de un an și o zi, căci la din contră procesul divorțial asupra'i intentat se va pertracta și decide și în absența ei.

Mercurea în 15 Iunie 1879.

Dela scaunul ppresbiteral al Mercurei.

I. Droc m. p.,
adm. prot.

Anunțiu! [29] 2—3

Subscrisa aduce la cunoștința onor. public că primesce pe responsabilitate fetițe, pentru a le instrua în tot felul de croituri și cusături, în împletire de ciorapi (Strickerei), bucătărie și spelat. Tacsă este 15 fl. v. a., pentru care respectivele vor căpeta și cost, bun și regulat, cuartir comod și spelat. O creșcere bună încă se va da.

Sibiu în 24 Aprilie 1879.

Catarina König.

Josef-Vorstadt, Mühl-Gasse Nr. 27.